

Sygn. II C 195/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Kukielka-Próchnicka

Protokolant: Kinga Kosicka

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) W.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) w W.

o uchylenie uchwały nr (...) z dnia 7 listopada 2016 roku

I. uchyła uchwałę numer (...) z dnia 7 listopada 2016 roku pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W.;

II. zasądza od pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W. na rzecz powoda (...) W. kwotę 560 zł (pięćset sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: II C 195/17

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 15 listopada 2017 roku

Pozwem z dnia 10 lutego 2017 roku (...) W. zaskarżył w całości uchwałę pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W. nr (...) z dnia 7 listopada 2016 roku w sprawie wyrażenia stanowiska WM (...) dotyczącego wniosku (...) W. w (...) w Dzielnicy P., złożonego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie I Wydział Cywilny, sygnatura akt I Ns 261/13 w sprawie odwołania dotychczasowego zarządcy przymusowego nieruchomości przy ul. (...) w W. w osobie A. M. i powołania nowego zarządcy przymusowego nieruchomości przy ul. (...) w W. w osobie M. L.. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Na uzasadnienie swojego stanowiska powód wskazał, że jest członkiem Wspólnoty Mieszkaniowej (...) i posiada 12,35 % udziału w nieruchomości wspólnej. Powód głosował przeciwko zaskarżonej uchwale. W ocenie powoda zaskarżona uchwała narusza zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością, a ponadto jest sprzeczna z art. 22 ust. 2 ustawy o własności lokali, gdyż przyznaje A. M. prawo do podejmowania wszelkich działań w imieniu pozwanej.

W odpowiedzi na pozew Wspólnota Mieszkaniowa (...) w W. wniosła o oddalenie pozwu w całości i zasądzenie kosztów postępowania. Pozwana podniosła, że zaskarżona uchwała podjęta została w obronie interesów wspólnoty mieszkaniowej nie sposób jej uznać za działanie szkodliwe dla wspólnoty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2009 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie Wydział I Cywilny, w sprawie o sygnaturze akt I Ns 1692/08, ustanowił zarządcę przymusowego dla nieruchomości wspólnej

położonej w W. przy ul. (...) w osobie A. M. i powierzył mu podejmowanie czynności w zakresie zwykłego zarządu, polecając mu przejęcie budynku od aktualnego zarządcy Administracji Nieruchomości Nr (...) wraz z dokumentacją budynku znajdującą się w aktach sprawy.

Dowód: odpis postanowienia k. 47.

W dniu 18 lutego 2013 roku do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie wpłynął wniosek (...) W. o odwołanie dotychczasowego zarządcy przymusowego A. M., ustanowionego postanowieniem tegoż Sądu z dnia 21 grudnia 2009 roku, sygnatura akt I Ns 1692/08 i ustanowienie w jego miejsce M. L.. Nieprawomocnym postanowieniem z dnia 31 stycznia 2017 roku, sygnatura akt I Ns 261/13 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie I Wydział Cywilny odwołał dotychczasowego zarządcę przymusowego Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) w W. A. M. i ustanowił w jego miejsce zarządcę przymusowego w osobie M. L., powierzając jej czynności z zakresu zwykłego zarządu, w szczególności polecając przejęcie budynku wraz z dokumentacją techniczną oraz przejęcie dokumentacji księgowej od Zakładu Gospodarowania Nieruchomościami (...) W..

Dowód: odpis postanowienia k. 38-38; uzasadnienie k. 39-43.

W dniu 7 listopada 2016 roku członkowie Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W., w wyniku indywidualnego zbierania podpisów, podjęli uchwałę nr(...) w sprawie wyrażenia stanowiska Wspólnoty Mieszkaniowej (...) dotyczącego wniosku Zakładu Gospodarki Nieruchomościami w Dzielnicy P., złożonego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi Południe I Wydział Cywilny, sygnatura akt I Ns 261/13, w sprawie odwołania dotychczasowego Zarządcy Przymusowego nieruchomości przy ul. (...) w W., w osobie A. M. i powołania nowego Zarządcy Przymusowego nieruchomości przy ul. (...) w W., w osobie M. L..

W § 2 uchwały wspólnota, po zapoznaniu się z treścią protokołu zdawczo-odbiorczego uznała za zasadną odmowę jego podpisania przez zarządcę przymusowego A. M.. Wspólnota uznała, że przedstawiony w sądzie protokół jest niekompletnym, wyrywkowym zbiorem 11 przypadkowych dokumentów, wybranym z 50-letniego zarządzania budynkiem przez miejskie struktury gospodarki budynkami, oraz 38 uchwał Wspólnoty Mieszkaniowej (...), co dowodzi o funkcjonowaniu Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej (...) oraz, że treść tych uchwał była znana ZGN, czyli zarządcy, co skutkowało brakiem podstawy prawnej, występowania o ustanowienie dla budynku (...) zarządcy przymusowego. Rzeczywistym powodem braku możliwości przejęcia od ZGN zarządzania budynkiem była odmowa ZGN przekazania budynku, rzeczywistym zgodnym z prawem, sporządzonym protokołem zdawczo-odbiorczym, a problem ten nie jest prawnym powodem ustanowienia zarządcy przymusowego. Sporządzony i zaproponowany sądowi protokół jest w 100% pozbawiony dokumentacji rozliczenia lokatorów z wypłacanych czynszów, rozliczenia wydatków na administrację i remonty. Protokół nie zawiera rozliczenia finansowego ze środków finansowych, które pozostały na koncie eksploatacyjnym i funduszu remontowym budynku, oraz formy ich przekazania zarządcy przymusowemu. Wspólnota uznała sposób przekazania budynku jako sprzeczny z prawem i zasadami współżycia społecznego, a także z interesem właścicieli lokali mieszkalnych, gdyż zmierza do pozbawienia budynku pełnego zbioru dokumentów technicznych budynku, dokumentów dokonanych zmian konstrukcyjnych oraz dokonanych czynności technicznych, polegających na wyprowadzeniu z budynku (...) z lokalu (...) poza budynek do budynku (...) instalacji C.O. za eksploatację, której płacili mieszkańcy budynku (...), co mogło rodzić roszczenia finansowe w stosunku do Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W., następnie wyprowadzenie z budynku (...) do garażu poza budynkiem zimnej wody, rozliczonej układem pomiarowym budynku (...), za którą płacili mieszkańcy budynku (...) i wymuszanie na mieszkańcach zapłaty za wyciek tej wody na ulicę, zawłaszczenie dokumentów dłużników Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przez ZGN, co uniemożliwiało odzyskanie zadłużenia czynszowego od uczestników Wspólnoty Mieszkaniowej (...) i to w znacznej wysokości. Takie działania były działaniami na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej skutkujące roszczeniami w stosunku do ZGN. Ten fragmentaryczny przedstawiony przykład działania ZGN na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej (...) trwa do dziś dnia, chociażby w formie wyłudzenia prawa do własności lokalu nr (...), dostatecznie wyjaśnia powody wstępowania z wnioskiem o obecne i poprzednie ustanowienie zarządcy przymusowego dla budynku (...) w W..

W § 3 uchwały właściciele lokali mieszkalnych, będący członkami Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W. udzielili pełnego pełnomocnictwa Zarządcy Przymusowemu A. M. do wyrażania stanowiska w imieniu Wspólnoty Mieszkaniowej we wszystkich sprawach przed Sądami i Prokuraturą, łącznie z prawem wnoszenia stosownych pozwów i zawiadomień o popełnieniu przestępstwa, przedstawienia stosownego stanowiska skierowanego do administracji rządowej i samorządowej, oraz innych w pełnym zakresie działań, wykonywanych w interesie Wspólnoty Mieszkaniowej (...) i w jej imieniu.

W § 4 uchwały właściciele lokali mieszkalnych – członkowie Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W. zobowiązali zarządcę przymusowego A. M. do przedstawienia w formie pisemnej woli wspólnoty Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe I Wydział Cywilny, sygnatura akt I Ns 261/13 w sprawie wniosku Zakładu Gospodarki Nieruchomościami w Dzielnicy P., dotyczącego odwołania z funkcji Zarządcy Przymusowego A. M. i powołania w jego miejsce M. L., o następującej treści:

1. bezwzględnie wystąpić o oddalenie wniosku złożonego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe I Wydział Cywilny, sygnatura akt I Ns 261/13 przez Zakład Gospodarki Nieruchomościami Dzielnicy P., z powodu jego sprzeczności z prawem, który w istocie stanowi przykład ominięcia prawa w rozumieniu art. 58 § 1 i 2 k.c. i jest klasycznym przykładem działania sprzecznego z zasadami współżycia społecznego i z mocy prawa powinien być oddalony, w szczególności, że zgodnie z zapisem art. 26 ust. 1 ustawy o własności lokali oraz z powodów nieistnienia braku, nie wywiązania się ze swoich obowiązków zarówno Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej (...), jak również pracującego no profit Zarządcy Przymusowego A. M.. Rzeczywiste powody złożenia wniosku wynikają z próby przekazania budynku protokołem zdawczo-odbiorczym wykreowanemu zarządcy przymusowemu, który jest tylko z nazwy protokołem zdawczo-odbiorczym, bo nie odzwierciedla rzeczywistego stanu spraw związanych z zarządzanym budynkiem i taki protokół może być przyjęty jedynie przez wnioskowanego przez ZGN zarządcę przymusowego;

2. wystąpić z wnioskiem o odwołanie (zniesienie) zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy o własności lokali zarządu przymusowego budynku przy ul. (...) w W. lub zamiennie

3. powołać, przychylając się do wniosku ZGN o ustanowienie zarządcy przymusowego jako zarządcę A. M., po uprzednio wyrażonej jego zgodzie, na następujących warunkach:

a) zgodnie z art. 26 ust. 1 wynagrodzenie zarządcy przymusowego ustalić w wysokości 1200 złotych netto,

b) koszty materiałów biurowych, usługi administracyjne, ubezpieczenia, ekspertyzy, usługi wynikające z obsługi budynku i inne ponosić będzie Wspólnota Mieszkaniowa (...),

c) koszty prowadzenia ewidencji księgowej budynku (...) ponosić będzie Wspólnota Mieszkaniowa (...).

W § 5 uchwały Wspólnota Mieszkaniowa (...) bezwzględnie wnosi o przekazanie budynku przy ul. (...) wyłącznie na podstawie rzetelnie sporządzonego protokołu zdawczo-odbiorczego, zawierającego wszystkie dokumenty, które z urzędu winny być w zasobach dokumentów budynku, w ZGNP., i które winny dokumentować całą historię tego budynku, łącznie z dokumentami przejętymi w wyniku jego komunalizacji, oraz dokumentami finansowymi oraz istniejącymi środkami finansowymi, istniejącymi na koncie budynku. Budynek winien mieć korzenie.

W § 6 i 7 uchwały postanowiono, że załącznik z wynikami głosowania jest jej integralną częścią, a uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Za podjęciem uchwały głosowało 78,81 % głosów, przeciw było 14,64 %, wstrzymało się 6,55 %.

Dowód: uchwała nr (...) k. 62-64, załącznik nr 1 k. 65.

(...) W. jest członkiem Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W. (niesporne).

Pismem z dnia 2 stycznia 2017 roku (...). W. zwróciło się do zarządcy przymusowego A. M. o przesłanie powiadomienia o treści podjętej uchwały nr (...) roku zgodnie z art. 23 pkt 2 ustawy o własności lokali.

Dowód: pismo z dnia 2 stycznia 2017 r. k. 13.

Do chwili wytoczenia niniejszego powództwa powiadomienie o treści uchwały nr (...) roku nie zostało przesłane (...) W. (niesporne).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie wymienionych powyżej dowodów.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne załączone przez strony dokumenty, ich prawdziwość nie była w toku procesu kwestionowana.

Strony nie były zgodne w zakresie wielkości udziału (...) W. w nieruchomości wspólnej, zdaniem powoda udział ten wynosi 12,35 %, natomiast zarządca przymusowy pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej uważa, że powód posiada 10,35 % udziału. Niezgodność ta wynika ze sporu o to, czy lokal nr (...) stanowi własność powoda, czy część nieruchomości wspólnej. Rozstrzygnięcie tej kwestii nie miało znaczenia w niniejszej sprawie, fakt bycia współwłaścicielem nieruchomości przy ul (...) w W. nie był między stronami sporny, a ustalenie wysokości udziału powoda nie miało znaczenia dla oceny ważności uchwały.

Powód podniósł, że do chwili wniesienia powództwa nie został powiadomiony o treści uchwały nr (...) roku pomimo wezwania. Pozwana nie zaprzeczyła tej okoliczności, w związku z czym Sąd postanowił uznać to za okoliczność przyznaną, zgodnie z dyspozycją art. 230 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 25 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali (dalej u.w.l.) właściciel lokalu może zaskarżyć uchwałę do sądu z powodu jej niezgodności z przepisami prawa lub z umową właścicieli lokali albo jeśli narusza ona zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób narusza jego interesy. Zgodnie z ust. 1a tego przepisu powództwo, o którym mowa w ust. 1, może być wytoczone przeciwko wspólnocie mieszkaniowej w terminie 6 tygodni od dnia podjęcia uchwały na zebraniu ogółu właścicieli lokali albo od dnia powiadomienia wytaczającego powództwo o treści uchwały podjętej w trybie indywidualnego zbierania głosów.

W pierwszej kolejności rozważenia wymaga dopuszczalność zaskarżenia uchwały przez powoda. (...) W. posiadało legitymację do zaskarżenia uchwały nr (...) jako współwłaściciel nieruchomości przy ul. (...) w W.. W ocenie Sądu powód zmieścił się w ustawowym terminie do wytoczenia niniejszego powództwa. Co prawda z literalnego brzmienia art. 25 ust. 1a u.w.l. wynika, że w przypadku podjęcia uchwały w trybie indywidualnego zbierania głosów termin biegnie od daty powiadomienia o treści uchwały. Taka wąska interpretacja pozbawiałaby jednak prawa do zaskarżenia uchwały członka wspólnoty, którego nie powiadomiono o jej treści. Należy mieć na względzie, że uchwała pomimo braku powiadomienia o jej treści funkcjonuje w obrocie prawnym. Nie uszło również uwadze Sądu, że w momencie przesłania treści proponowanej uchwały powodowi inni współwłaściciele zajęli już stanowisko i przyjęli uchwałę większością, przy której głos przeciw wyrażony przez (...) W. nie miał znaczenia dla wyniku głosowania. Należy zatem przyznać rację (...) W., że od momentu wzięcia udziału w głosowaniu, tj. od dnia 2 stycznia 2017 roku powód znał treść podjętej uchwały. Niniejsze powództwo zostało wniesione w dniu 10 lutego 2017 roku, a zatem w ustawowym terminie.

Przechodząc do merytorycznej oceny wskazanej uchwały należało uznać, że jej treść jest w sposób oczywisty sprzeczna z ustawą.

Zgodnie z dyspozycją art. 22 ust. 2 u.w.l. do podjęcia przez zarząd czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu potrzebna jest uchwała właścicieli lokali wyrażająca zgodę na dokonanie tej czynności oraz udzielająca zarządowi pełnomocnictwa do zawierania umów stanowiących czynności przekraczające zakres zwykłego zarządu w formie

prawem przewidzianej. Zgodnie z kolei z art. 26 ust. 1 u.w.l. jeżeli zarząd nie został powołany lub pomimo powołania nie wypełnia swoich obowiązków albo narusza zasady prawidłowej gospodarki, każdy właściciel lokalu może żądać ustanowienia zarządcy przymusowego przez sąd, który określi zakres jego uprawnień oraz należne mu wynagrodzenie.

Wspólnota Mieszkaniowa (...) w W. działa przez ustanowionego przez sąd zarządcę przymusowego. Analiza postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie Wydział I Cywilny z dnia 21 grudnia 2009 roku, wydanego w sprawie o sygnaturze akt I Ns 1692/08, wskazuje na to, że zarządcy przymusowemu w osobie A. M. powierzono podejmowanie czynności w zakresie zwykłego zarządu. Jego kompetencje odpowiadają zatem kompetencjom zarządu, ustalonym w art. 22 ust. 1 u.w.l.

Zaskarżona uchwała w § 3 zawiera postanowienie sprzeczne z art. 22 ust. 2 u.w.l. Członkowie wspólnoty mieszkaniowej udzielili bowiem „pełnego pełnomocnictwa Zarządcy Przymusowemu A. M. do wyrażania stanowiska w imieniu Wspólnoty Mieszkaniowej we wszystkich sprawach przed Sądami i Prokuraturą, łącznie z prawem wnoszenia stosownych pozwów i zawiadomień o popełnieniu przestępstwa, przedstawienia stosownego stanowiska skierowanego do administracji rządowej i samorządowej, oraz innych w pełnym zakresie działań, wykonywanych w interesie Wspólnoty Mieszkaniowej (...) i w jej imieniu”. Analiza tego paragrafu wskazuje na to, że treść oświadczenia członków wspólnoty odpowiada udzieleniu zarządcy przymusowemu A. M. pełnomocnictwa do podejmowania w imieniu wspólnoty wszelkich działań, co wykracza poza zakres zwykłego zarządu. Ustawa nie pozwala właścicielom lokali udzielić pełnomocnictwa in blanco do podejmowania czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu bez oddzielnej zgody do dokonania konkretnej czynności.

Należy w pierwszej kolejności odwołać się do treści art. 98 k.c., w myśl którego pełnomocnictwo ogólne obejmuje umocowanie do czynności zwykłego zarządu. Do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu potrzebne jest pełnomocnictwo określające ich rodzaj, chyba że ustawa wymaga pełnomocnictwa do poszczególnej czynności. Powyższy przepis ustanawia zasadę, że nie jest możliwe udzielenie pełnomocnictwa z góry do wykonywania wszelkich czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu. Kodeks cywilny stanowi, że można udzielić pełnomocnictwa do określonego rodzaju czynności zwykłego zarządu, chyba że przepis ustawy zastrzega udzielenie pełnomocnictwa do poszczególnej czynności. Przytoczony już art. 22 ust. 2 u.w.l. stanowi właśnie takie zastrzeżenie. Przepis ten wskazuje bowiem, że dla dokonania czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu potrzebna jest uchwała właścicieli wyrażająca zgodę na podjęcie tej czynności.

Zaskarżona uchwała jest ponadto sprzeczna z art. 26 ust. 1 u.w.l. w myśl którego jeżeli zarząd nie został powołany lub pomimo powołania nie wypełnia swoich obowiązków albo narusza zasady prawidłowej gospodarki, każdy właściciel lokalu może żądać ustanowienia zarządcy przymusowego przez sąd, który określi zakres jego uprawnień oraz należne mu wynagrodzenie, a także art. 365 § 1 k.p.c., w myśl którego orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie I Wydział Cywilny postanowieniem wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Ns 1692/08, powierzył zarządcy przymusowemu w osobie A. M. podejmowanie czynności w zakresie zwykłego zarządu. Uchwała właścicieli powierzająca na stałe zarządcy przymusowemu kompetencje przekraczające zakres zwykłego zarządu niweczyłaby skutek orzeczenia sądowego wydanego na podstawie art. 26 ust. 1 u.w.l. Członkowie wspólnoty jako uczestnicy postępowania I Ns 1692/08 byli związani treścią rozstrzygnięcia, które określało kompetencje zarządcy przymusowego.

Niezależnie od powyższego zauważyć należy ponadto, że podjęcie zaskarżonej uchwały miało na celu obejście na przyszłość przepisów art. 26 ust. 1 u.w.l. i art. 365 § 1 k.c. Nie sposób analizować treści uchwały w oderwaniu od kontekstu, w jakim została podjęta. W Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie zawisła sprawa z wniosku (...) W. o odwołanie dotychczasowego zarządcy przymusowego A. M., ustanowionego postanowieniem tegoż Sądu z dnia 21 grudnia 2009 roku, sygnatura akt I Ns 1692/08 i ustanowienie w jego miejsce M. L.. Zaskarżona uchwała jest reakcją na wszczęcie przez (...) W. tego postępowania, co wynika z tytułu uchwały oraz treści § 1, 2 i 4. Z treści tych postanowień wynika, że wolą wspólnoty jest, żeby jej sprawami zajmował się A. M., niezależnie czy w roli zarządcy przymusowego, czy członka zarządu w przypadku jego powołania. Powierzenie A. M. kompetencji

do podejmowania w imieniu wspólnoty wszelkich czynności, a zatem zwykłego zarządu, jak i przekraczających zwykły zarząd, zmierzało do obejścia postanowienia, na wypadek, gdyby Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie odwołał A. M. z funkcji zarządcy przymusowego i powołał w jego miejsce M. L.. Funkcjonowanie zaskarżonej uchwały doprowadziłoby bowiem do tego, że pomimo ewentualnego powierzenia pani M. L. kompetencji do prowadzenia spraw Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W., w istocie upoważnienie do działania w jej imieniu posiadałby również A. M..

Podsumowując powyższe, Sąd uznał uchwałę pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W. nr (...) z dnia 7 listopada 2016 roku jako sprzeczną z prawem w rozumieniu art. 25 ust. 1 u.w.l., co skutkowało jej uchyleniem.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy. Pozwana przegrała w całości, zatem zasadne było zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania w kwocie 560 złotych, na którą składało się 200 złotych tytułem opłaty od pozwu (art. 27 pkt 9 u.k.s.c.) oraz 360 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa proceowego (§ 8 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.